

запазятъ отецъ Иванъ и князь Петъръ, ако би да сж тука..

И двамата калугери.

Да-й-да сж тука! да-й-да сж тука!....

Момчето.

Извѣстете и другитъ братия...

Единтъ калугеринъ.

Охъ, тежко е, тежко! и между нашитъ много има лоше-ви... Но да идемъ... Ами ти зашто не похлопа на малкитъ врата? Не знаешъ ли знакътъ?

(Тръгнуватъ).

Момчето (покуцва и се държи за колѣното).

Въ мърчината не можяхъ да улучжъ, а пъкъ трѣбаше да бързамъ... Освѣнъ това по пътя сж се разпрѣснѣли вече царскитъ хора.

Калугеритъ (крѣстятъ се).

Господи помилуй! Господи помилуй!

(Утиватъ си и тримата).

ЕВЛЕНИЕ 4.

ОТЕЦЪ ИВАНЪ И ПЕТЪРЪ.

От. Иванъ (излиза на сцената).

Чу ли, Петре? Разбра ли каква доброчестина вижда народътъ отъ Иванка?

Петъръ (излиза и той и клати глава).

Лошево, отче, лошево...

От. Иванъ.

Лошево? Когато е лошево зашто стоишъ? зашто мѣдрувашъ? Какво по-вече искашъ, за да се рѣшишъ...

Петъръ.

Междусобието е страшно нѣшто, отче! то би съсипало